Jan Václav z Finberka:

Pro klid duše.

MALOMĚSTSKÁ HISTORIE.

"A kdy máte býti na místě?" otázala se paní komisarová po odchodu mužově.

"Prvního," řekl Formánek.

"To není ani čtrnácte dní; škoda!"

"Milostpaní, rád bych se slečnou ještě před odjezdem setkal; mám s ní mluviti něco vážného, milostpaní, velice vážného, nemohla byste jí napsati, že odjedu?"

"Myslíte, abych psala pro ni?"

"Byl bych velice rád."

"Napíši, myslím, že přijede rozhodně, vždyť jsme vás měli všichni jako svého," řekla již tiše ji a zdlouhavěji, takže Formánek hned vytušil, že chtěla říci něco jiného.

Obrátil se k oknu a hleděl na ulici.

"Nebuďte smuten, pane adjunkte, doufejte, že budete na starém místě šťastnější, než jste byl. To místo vám již nějak svědčí."

Neodvážil se obrátiti se k ní a ukázati jí, že oko jeho vlhne.

"Napíši Anně, přijede jistě," paní komisarová přerušila ticho.

"Napište, milostpaní, třeba dnes napište, ať přijede brzy, abychom vespolek ještě se mohli pobaviti."

A když řekl slovo vespolek, hned ucítil tu úzkostlivost v sobě, říci to tak, aby ta věta mohla se týkati jen Anny. —

Již několik dní uplynulo od dopisu matčina k dceři, a Anna nepřicházela. I dopis od ní matka marně čekala. Věděla, že dcera se bojí adjunktova vyznání, pochybovala vůbec, že Anna by teď přijela, ale před Formánkem omlouvala ji novou churavostí tetinou.

Adjunkt přestal důvěřovati a kombinoval jinak.

Poslední den jeho pobytu v městě krajském se blížil, a slečna nepřijížděla.

Přišel den předposlední, kdy bylo nutno, aby se poroučel u známých. V úřadě se již rozloučil a práci ukončil. Poroučení se trvalo celé dopoledne.

Když byl hotov, obstaral zásilku svých kufrů, aby byly včas na místě.

Paní komisarová se služkou pomáhaly mu. O Anně matka se nezmiňovala ani slovem.

Adjunkt již věděl, že mlčí úmyslně, a neptal se, psala-li slečna, že přijede. Večer brzy se odebral na lože. Poznával, že nepodařilo se mu Annu získati, však těšil se na dobu pozdější.

Ráno vstával se strachem, jakoby měl jíti na popravu.

Pan komisař Pekárek se úplně věnoval se v posledním okamžiku Formánkovi a hleděl mu jeho nechuť k odchodu vymluviti.

Paní Formánkovi připravovala kuřátka na cestu a poslala služku ještě na nádraží, nepřijede-li Anna s posledním vlakem. Byla nerada, že psala i hodinu odjezdu Formánkova, napadalo ji, že toho dovedla dcera dokonale užíti. A neklamala se. Anna přijela. Věděla, že vlak, jímž Formánek odjede, přibude s druhé strany za dvě malé hodiny po jejím příjezdu.

Za tu dobu Formánek nebude moci jí nic říci, poněvadž k tomu nebude mít kdy. Odjede, ona si oddychne, a bude konec.

Seskočila jako laňka a chytla služku za ruku. Plaše se ohlédla. Měla strach, aby tu snad nestál Formánek a nepřivítal ji nějakým způsobem důvěrnějším u přítomnosti některých známých z města, kteří také pomáhali roztrušovati nepravdivou zvěst, že se zasnoubil s adjunktem.

Rozběhla se k východišti a poprosila tu sluhu, aby jí vyzvedl zavazadla a pomohl je služce nésti do města.

Chodila chvíli po peronu, přijímala pozdravy některých pánů, s některými musila promluviti. Mluvila o svém pobytu u tety krátce, znělo to jako odpověď, již naznačujeme, že si nepřejeme býti obtěžováni otázkami.

Vidouc, že služka se sluhou nesou bílý proutěný košík za ní, šla pomaloučku ulicí k městu.

Čím více se přibližovala k domu, v němž Pekárkovi bydlili, tím větší pojímala ji úzkost a strach. Po schodech šla jako nemocná. Na každém stupni odpočívala a hleděla zpět. Srdce jí mocně bilo, prsa dmula se jí, že dýchání bylo nepravidelné a obtížné. Líce jí hořely a pálily, celé tělo začalo se chvěti a umdlévati. Podobných citů posud nezakusila.

Z dola ozval se hlas sluhy, máli to nésti se služkou až do prvního patra.

"Nahoru, nahoru," volala Anna a stanula u mřížky, která byla otevřena. Hlas její rozlehl se v chodbách.

Matinka vyběhla z kuchyně. Nechala ji otevřenu, aby Formánek slyšel, co bude hovořiti, neboť pokoj, v němž byl adjunkt s komisarem u malé hostiny, měl dvéře do kuchyně otevřeny dokořán.

"Tak přece! Anna! Anninko!" líbala dceru, která celovala její ruku.

"Hněvala bych se na tebe tuze," řekla již ve dveřích pokoje a pohleděla na adjunkta, aby v něm utlumila všechnu nedůvěru k sobě, že by snad podporovala Annu v takovémto chování. Paní Pekárková chtěla býti v očích adjunktových jiná, než opravdu byla. Přála si, aby proti ní nic neměl, aby myslil, že chce, aby pojal Annu za manželku.

Formánek rychle vstal a šel Anně vstříc.

"Myslil jsem, že již nepřijedete, slečno, a že ani spolu se nerozloučíme. Věřte, myslil jsem, že snad chtěla jste se vyhnouti..."

"Já! A čemu? Vyhnouti? Mýlíte se, pane Formánku, není nejmenší příčiny se vyhýbati, není čemu se vyhýbati," dodala.

"Nerozumí, nerozumí..." pomyslil si, "není čemu se vyhýbati, tak přece jsem se mýlil, že se vyhýbá mně, mně," opakoval si její slova.

"Jak jste se měly v Havlovicích, je tetka již zdráva?" otázal se otec jen k vůli tomu, aby také něco hovořil.

"Ach není, tatínku, byla bych přijela dříve, ale bylo mne tam třeba, tetička nechtěla mě pustiti ani teď, musila jsem jí slíbiti, že se vrátím," zalhala si a svlékala rukavičky.

Formánek o slovech slečniných uvažoval. "Byla bych přijela dříve," šlo mu mozkem a našeptávalo, že přece neodjela k vůli němu.

"Vidíš, pan adjunkt odjíždí teď; dobře, že jsi ho zastihla," pravila matka.

"Já bych mohl jeti také odpoledne," napadlo Formánka, "do zítřka bych se také dostal na místo. Musil bych ovšem v Pardubicích trochu déle čekati, ale což je to proti té příjemné chvíli, kterou bych ještě v přítomnosti slečnině zažil. Mohli bychom jíti ještě do parku a tak leckam, viďte, slečno?"

"Ach ovšem, pane adjunkte, to bychom mohli," řekla se vší odevzdaností se do vůle jeho. Sklopila při tom zrak, poněvadž nemohla podívati se mu do očí.

"Dceři by to sice bylo milé, jak povídá, ale vy přece se nemůžete se zdržovati, přijel byste pozdě k ránu, nespal byste, a čeká na vás povinnost," vážně řekl pan Pekárek, nemoha tušiti, jak srdce Annino zabušilo radostí nad slovy jeho.

"Můj muž má pravdu, pane adjunkte," přidala se k tomu matinka. "Ostatně nemusíte poslechnouti; dcera bude ráda," připojila úmyslně, aby se vyzula z podezření, že ho vybízí.

Anna sebou trhla, ale hned se vzpamatovala a na zmlklého Formánka se usmála, aby zakryla tu touhu, viděti ho již z města pro pokoj své duše.

"A co říkáte vy slečno?" obrátil se k ní otázkou.

"Nevím, jak bych vám dobře poradila, pane adjunkte, dělejte si dle vlastní své vůle."

"Já bych rád zůstal."

"Ne, ne, ne, ne!" odpírá komisař. "Není to nic platno. Povinnost je povinnost. Přijel byste nevyspalý, to nejde, k vůli nám se zdržovati nesmíte," pravil se vší upřímností. "Ostatně, vždyť sem snad přijedete, vlakem člověk se dostane na kraj světa. Teď jedte, trochu se tam k večeru poohlédnete, vyspíte se a ráno si budete libovati. Tak, tak, drahý pane adjunkte, jen poslechněte," poklepával mu na záda a zastavil.

Anna dala by tatínkovi za tu radu hubičku!

"Máte pravdu, vždyť mohu přijeti, vždyť přijedu..."

Anna zbledla.

"Bože, já myslila, že odjezdem bude všemu konec," myslila si, "a on chce přijeti."

"Ještě několik okamžiků a půjdeme," podíval se na hodinky.

"Anninko, půjdeš také, viď, abychom pana adjunkta vyprovodili," řekla matka.

"Rozumí se, že půjdu," byla nucena říci, "proto jsem přijela."

Řekla to strojenou opravdovostí a uvedla tím Formánka na pokraj nebe.

Šli k nádraží mlčky. Jen tu a tam prohodil slovo pan komisař. Formánek byl zamlklý. Tížil ho stesk a smutek. Na nádraží dostavilo se mnoho úředníků, s nimiž se stýkal, několik dam a slečny Křečanovy.

Paní Křečanová rozběhla se k němu a řečnila do něho, že nemohl dostati se od ní. Také Tóni mu žertem vyčítala, že v poslední době se ani neukázal, pohlížela při tom na paní Pekárkovou, která stála s dcerou opodál, jakoby neměly ani k přátelům Formánkovým náležeti. Anna tomu byla ráda. Paní Pekárkovou to mrzelo. Stála tu jako na trní. Formánek chodil od jednoho k druhému a poroučel se. Teprve když vlak vjížděl do nádraží přitočil se k rodině Pekárkově a již na žádného se ani nepodíval.

"Děkuji za vše, milostivá paní, byla jste mi od prvního našeho seznámení až do posledního okamžiku věrnou přítelkyní, děkuji tisíckrát."

Políbil jí ruku a obrátil se k Anně.

"Na vás, slečno, budu vzpomínati stále," řekl v těsné blízkosti slečny Křečanovy, která dívala se naň stále s uslzenýma očima, "děkuji vám za každý krok pro mne učiněný, a za každou pozornost. Doufám, že jsem vám neublížil v ničem, abych měl připojovati prosbu, byste mi odpustila, nebyl-li jsem snad někdy hodný. Buďte..."

"Prosím, sedat, vlak odjede v okamžiku," přetrhl řeč adjunktovu starý konduktér.

"S bohem, slečno, s bohem, pane komisaři," obrátil se k němu a ve chvatu ho políbil. Zarděl se při tom, vždyť to snad bylo poprvé, co koho líbal... Vystoupl a zmizel ve voze. Otevřel rychle okno a volal pro všecky, již ho vyprovázeli:

"Děkuji, dámy a pánové, děkuji!"

Vlak hvízdl, Formánek mávl šátkem a vyprovázející kývali rukama, až vlak zmizel v zatáčce hlubokého prohloubení.

Vyprovázející odešli k městu. Pan Pekárek přidal se k některým pánům, paní jeho s dcerou šly samotny. Ani nepromluvily. Žertovný smích táhl za nimi z úst auskultanta Mráze, který se přidal k slečnám Křečanovým a bavil je svou roztomilostí.

Slečna Antonie hlasitě hovořila, aby strhla na sebe pozornost Anninu. Pokládala ji za svou sokyni, poněvadž kdosi jí nalhal, že Formánek o ní velice lichotně se vyjádřil v úřadě. Kdyby prý se již nenecházel o Annu, že jistě by si vzal Antonii Křečanovu... Proto i paní Křečanová zastavovala ho v cestě a zvala ho domů. Však Formánek nepřišel.

Anna byla nervosní a pobídla matinku k rychlejšímu kroku. Chtěla uniknouti protivnému smíchu své nepřítelkyně a zapadnouti raději do svého pokoje, aby mohla setřásti se sebe všecko, co po tolik měsíců ji znepokojovalo.

Matka spěchala také, vzpomenuvši si, že svůj stolek, v němž ukládala peníze, nechala otevřený. Na chodbě si oddechla a po schodech šla těžko a pomalu.

Zašla za dcerou do pokoje.

"Co jsi chtěla, máš," řekla klidně, "podporovala jsem tě ve všem, činila jsem všecko, co jsem vytušila z tvého chování, však přáti si někdy náhodně štěstí sobě samé. Dělej si podle svého, vezmi si koho chceš, ale slibuji ti, že nebudu chtít vědět o tvém žalu, kdybys nebyla šťastna. Začala jsem ti raditi dobře..."

Odešla jako ve hněvu. Anna osaměla.

Opakovala si slova matčina, ale nehleděla vniknouti do pravého jich smyslu. Jen vytušila ze všeho matčinu lhostejnost ke své budoucnosti. Souhlasila s ní v mnohém, věděla, že by byla zaopatřena; ale pomyšlení, že by se měla vdávati bez lásky, třeba ji muž vroucně miloval, drtilo v ní každé praktické uvažování.

Komisař přišel až v poledne. Zastavil se z nádraží v úřadovně a vyřídil některé záležitosti. Na cestě slyšel novinu. Ptali se ho někteří páni, kdy slečna Anna bude míti svatbu s Formánkem.

Vypravoval to doma při obědě se smíchem a ptal se dcery, jak jsou vlastně spolu daleko.

"Jsou daleko!" odpověděla za ni matka.

"Nic na tom není, tatínku; věděl bys to právě jako já," červenala se slečna a foukala do polévky.

"Kdož ví, kdož ví," usmíval se otec.

"Kdyby nedělala komedie, mohla míti po svatbě," neudržela se matinka, jež rudla a chvatně otírala si ústa ubrouskem.

"Tak přece! A já nevím o ničem," s podivením díval se na dceru i na ženu.

"Nevíš ani o dvacátém; tobě je domácnost věc vedlejší, to víme dávno."

"Ale prosím tě, ženuško, to není mou starostí, to je vaše věc," myslil na vdávání dcery, "já nebudu se vám plésti do námluv," odbýval žertem.

"Tedy o tom nemluv!" odbyla ho žena.

Anně bylo při tom divně.

Pan Pekárek si vzal napomenutí ženino k srdci a již o známosti Anninć s Formánkem nehovořil ať to bylo, jak bylo.

Odpoledne celá rodina se rozešla. Matka odešla ke Kneislové, otec odejel k úřednímu vyšetřování do blízkého městečka a dcera navštívila svou přítelkyni, jíž se vyzpovídala ze všeho.

U Pekárků žili vespolek jako dříve, pokud Formánka neznali, ale bylo tu tišeji, jakási nedůvěřivost se mísila se vzduchem. Dnové míjeli pomalu a Anna byla nespokojena. Netěšila ji matčina málomluvnost, o níž psala do Havlovic tetě, prosíc ji, aby matce pověděla o té celé věci své smýšlení. Teta seznala, že bude nejlépe, promluví-li se sestrou Pekárkovou. Přijela a již prvního večer vyhledala si vhodnou příležitost, aby řekla sestře, že není většího neštěstí, než když děvče je nuceno, vzíti si za muže toho, jehož rádo nemá.

Hleděla jí útrapy takového manželství načrtati nejvěrnějšími popisy zkušenosti, o které paní Pekárková neměla ani potuchy, poněvadž paní havlovická posud nikomu se nesvěřila.

Paní Pekárková vše uznala a přislíbila sestře, že Anně nebude se zmiňovati o Formánkovi, také jí slíbila, že bude k Anně tak příchylna jako před několika měsíci, kdy Formánka vůbec neznala.

Ještě za pobytu havlovické paní dostali u Pekárků od pana adjunkta dopis. Byl dlouhý a obsažný, psán velice pečlivě, plin úcty hlavně k Anně.

Adjunkt rozplýval se ve vzpomínkách na celou rodinu, každé druhé slovo bylo hlubokou poklonou buď slečně, buď milostivé paní.

Ještě se neodvážil k nějakému vyznání, ale z celého dopisu bylo znáti, jak k tomu směřuje. Dodal, že touží po celé rodině, kterou miloval. To slovo podtrhl. Anna věděla proč.

Pokračování.

I když všechny prostředky nevedly k cíli, Pain Expeller pomůže. Tentýž representuje výkvět moderní vědy a zkušenosti proti reumatismu, neuralgii, bolestem v kříži a na straně. Proti bolestem prsou a ve svalech není na světě nic lepšího. Toliko 25c. a 50c. za láhev.

This $20 Watch for $5.45

Tyto číslice naznačují, že prodáváme $20.00 hodinky za $5.45. My netvrdíme, že jsou to $40.00 anebo $50.00 hodinky, ale jsou to $20.00 hodinky. Jedna z hlavních továren na hodinky ocitla se v peněžní tísni a z té příčiny prodala nám 100.000 hodinek, které mají skutečnou cenu $20.00. Není pochyby, že bychom ve velkém mohli je odprodati překupníkům za $12.00 anebo $13.00, ale to vyžadovalo by mnoho času, práce a vydání. Konečně náš výdělek byl by větší, než když prodáváme je přímo v drobném prodeji za $5.45. Tyto Clarefax hodinky, které nabízíme za $5.45, jsou rubiny vykládané, dokonale vyzkoušené a mají správný stroj. Jsou dobře chráněny proti prachu, patentní regulator, emaillovaný ciferník, dvojitý plášť, dokonale pozlacený a s krásnou rytinou. Každé hodinky dříve než vyjdou z továrny, jsou dokonale vyzkoušeny, aby držely správně čas a obojí, jak plášť, tak i stroj, zaručeny jsou na 20 let.

Zašlete nám své jméno, jméno poštovní a nejbližší expresní stanice, jméno časopisu, v kterém objevíte tuto jste četli a napište, chcete-li hodinky pánské či dámské a my vám je pošleme po expresu okamžitě. Budete-li s nimi spokojen, až důkladně si je prohlédnete, zaplaťte expresnímu jednateli $5.45 a dopravné a hodinky budou Vaše. Neuspokojí-li Vás, vraťte nám je na naše útraty.

Zaručení na 20 let umístěno jest v předu pláště hodinek. Vám a prvním 10.000 odpůpníkům velice krásný, silně zlacený řetízek — zdarma. Odkazujeme se na First National Bank of Chicago s kapitálem $10.000.000.

NATIONAL CONSOLIDATED WATCH CO.
Dept. 231 CHICAGO.

PADOUCNICE
FITS ELYPSY
vyléčena.

"Mohu přísežně před každým soudcem dokázati, že Dr. Grant vyléčil mého syna z padoucnice.
Frank Adam, Cadott, Wis."

Jedna láhev na zkoušku zdarma. Udejte stáří, zašlete kolek a pište česky. 8m3z

Dr F. E. GRANT
Z. Ridge Bldg., Kansas City, Mo

Dr. F. H. Kučera
český lékař a ranhojič
VE VERDIGRE, NEB.

V každé době a do okolí jede na zavolání. 39tf

Farmerský telefon v úřadovně.
Jest hotov posloužiti krajanům!

NEJLEPŠÍ LÉKAŘ
Pro Nemocné Lidi.

Téměř každý najde tu uzdravení. Nikdo nemá zoufat, neboť i pro něho je pomoc.

V AMERICE, v tomto kraji pokroku, nikdo nemusí zoufat, přijdeli na něho choroba, poněvadž jestvuje tu jeden známý léčebný ústav pod jménem:

THE COLLINS NEW YORK MEDICAL INSTITUTE,

140 West 34th St., New York, N. Y.

KDE KAŽDÉMU POSKYTUJE SE NEJLEPŠÍ LÉKAŘSKÁ POMOC.

Zde nejen boháči, ale i chudí lidé mohou být léčeni velice učeným a zkúseným profesorem, když obvčejní lékaři nemohou jim pomoci.

Všude žijí lidé, kteří byli v tomto ústavu vyléčeni. Tisícům a tisícům bylo navráceno zdraví i těm, kdož již zoufali, poněvadž jinde byli marně léčeni. Způsob léčení v tomto ústavu je obdivuhodný. Vy jen popíšete svoji chorobu a vysokoučený profesor, prozkoumav příznaky dle popisu, předpíše a dá vám připravit zvláštní léky, které neminou se cíle.

Za léčivost jejich se ručí.

Kdo trpí tuze na nějakou chorobu, nechť nevyhazuje peníze jiným lékařům, nýbrž ať obrátí se na dole uvedenou adressu a obdrží poradu zdarma. Pamatujte však, že toto jest jediný skutečný ústav, kde vlastním svým způsobem uzdravují nemocné.

Pro nedostatek místa můžeme uveřejnit pouze několik dosvědčení z tisíců dopisů, které docházejí do ústavu prof. Collinse.

Slyšte, co náš národ mluví o tomto doktorovi:

Měl bolesti v křižní kostí.

Měl jsem kruté bolesti v křižní kosti skoro celý jeden rok a ani nemocniční lékaři nedovedli mně pomoci, až jsem se obrátil na dra. Collinse léčebný ústav, odkud přišly mi léky, po jejichž užití zůstal jsem zdravým.

Mike Novák,
1253. Mohlen Av. Pueblo, Colo.

Uzdravena z matičné choroby.

Stonala jsem delší čas matičnou nemocí, avšak použila jsem léků Dr. Collinse a jsem dnes zdravou a vyléčenou ženou.

Mrs. Agnes Gačnik,
R. F. D. 3. Johnstown, Pa.

Uzdravený z choroby krve.

Následkem znečistění krve trpěl sem silným svrběním po celém těle a poněvadž jsem zkusil všeliké léky, myslel jsem, že není lékaře který by mne vyléčil. Ale mýlil jsem se, neboť léky z ústavu prof. Collinse sejmuly se mne nemoc tu, jakoby kámen do vody hodil.

Stany Vodila,
B-65. West Charleston, W. Va.

Trpěla zastaralou komplikovanou nemocí.

Za posledních několik roků postihlo mne mnoho chorob, jmenovitě měla jsem velké bolesti v játrách a v podbříší; též trpěla jsem silnou záduchou. Nevím jak dlouho bych byla setrvala v tom kruhném postavení, avšak dopsala jsem na prof. Collinsovi, upotřebila jeho rady a léků a teď prohlašuji, že jsem úplně zdravá a svých povinností schopná ženská. Zde jest moje podobizna.

Mrs. J. J. Wácha,
R. F. D. 3. Lidgerwood, N. Dak.

Vyléčený z revmatizmu.

Byl jsem stižen revmatismem ve všech kostích a nejvíce v nohách a upotřebil jsem mnoho rozličných patentních léků, ale bez výsledku. Konečně obrátil jsem se na prof. Collinse léčebný ústav a pomocí jeho vědy a léků uzdravil jsem se trvale.

Frank Dědič
Crete, Neb.

Z mnohých písemných poděkování je zjevno, že nejvíce nemocných lidí vyléčí The COLLINS N. Y. M. I. On je jediný, jenž ručí za úplné vyléčení takých pacientů, jež přijme do léčení, ať již trpí na akutní, chronické anebo zastaralé nemoci.

TAJNÉ POHLAVNÍ CHOROBY MUŽSKÉ I ŽENSKÉ jakož i otravu krve každého druhu zaručuje vyléčit s mlčenlivostí. Počáteční souchotiny vyléčí v krátkém čase. Tedy! Proč stůněte a trpíte?

Popište důkladně všechny vaše bolesti a utrpení, udejte své stáří, jak dlouho jste nemocni a dopis adresujte na:

THE COLLINS N. Y. MEDICAL INSTITUTE,
140 West 34th Street, New York, N. Y.